

IV Дунайські наукові читання: гуманітарна освіта в теорії та практиці

багато хто бачить у впровадженні технологій інтерактивного навчання з конкретних дисциплін, які об'єднують доставку мультимедійного навчального курсу з регулярним тестуванням і оцінкою набутих знань через спеціальні ресурси.

Така система може служити ідеальним прикладом розробки технологій доставки освітнього контенту для предметно-орієнтованого тренінгу, і вона є важливим компонентом інформаційного освітнього середовища.

Досягнення сучасних освітніх запитів навчально-виховного процесу може бути забезпечене за умови формування інформаційного освітнього середовища на таких основних принципах: відкритість;

масштабованість; гнучкість, адаптованість структури і змісту; інтегративність; нелінійність; структурована надмірність, що виключає багаторівневі і багатоаспектні змістовні і діяльнісні компоненти.

Таким чином для перспективного розвитку вітчизняного електронного освітнього ресурсу на основі інноваційних Інтернет-проектів необхідно розширення телекомунікаційної інфраструктури, створення технічних, адміністративних систем для забезпечення її використання, прийняття спеціальних державних стандартів і формування умов для конкурентного ринку освітніх Інтернет-проектів.

1. Дубасенюк О. А. Інноваційні освітні технології та методики в системі професійно-педагогічної підготовки / О. А. Дубасенюк // Професійно-педагогічна освіта : інноваційні технології та методики : монографія / за 390 ред. проф. О. А. Дубасенюк. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2009. – 564 с.

2. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2007 р. № 40-IV (зі змінами і доповненнями). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua

3. Інноваційні підходи до формування та розвитку професійної компетентності педагогічних працівників у системі неперервної освіти : тематична збірка праць. – Рівне : ПП Лапсюк, 2012. – 508 с.

4. Інноваційні пошуки в сучасній освіті / Г. М. Перевознікова (упоряд.); Л. І. Даниленко, В. Ф. Паламарчук (ред.); Центр. ін-т післядипломної пед. освіти АПН України. – К. : Логос, 2005. – 220 с.

5. Компетентнісний підхід у сучасній освіті : світовий досвід та українські перспективи : Бібліотека з освітньої політики / під заг. ред. О. В. Овчарук. – К. : К.І.С., 2004. – 112 с.

6. Коновальчук І. І. Технологічні особливості інноваційної діяльності експериментальних навчальних закладів / І. І. Коновальчук // Магістр медсестринства : Український наук.-практ. журн. – 2014. – № 2 (12). – С. 22-28.

SCREENPLAY AS AN OBJECT OF CONTEMPORARY LINGUISTIC INVESTIGATION

Олена Четверікова
к. філол. н., доцент

Ізмайльський державний гуманітарний університет

Media space of the 21st century being multi-layer brings together a variety of methods aimed at influencing both the consciousness of an individual and of a society. It governs spectators' opinion, filling and constructing it. Feature films are a part of media industry, they represent a specific kind of media impact, combining social and cultural values. Feature films are usually based on

screenplays that are noted for specific text organization. Traditionally a screenplay is characterized for some contradiction. This feature is rooted in the dialectical nature of a screenplay, as it may be considered both, a pre-text for a future feature film, and a kind of belletristic text, which may exist separately as a work of art [1, p. 91]. An interesting inclusion in the screenplays is the use of

author's remarks, which do not have verbal realization in the final film version. They perform explicating and explanatory role and are aimed mostly at the actors, film directors, cameramen and costume designers.

Modern English-language publishing houses often publish the screenplays of feature films, which certainly reflects the reader's interest and stimulates the need to study this text type. English-language screenplays first appeared in the days of silent film, when the technical capabilities of cinematic art, which was only born, allowed to embody rather complex ideas and scenes in a film. So, the screenplay turned into a work of art, the task of which is not only to tell a story, but also to show it, and make visual.

Traditionally screenplays are fixed in the written form, but are delivered to the recipient in an oral form that is perceived by the ear, so various extra-linguistic means provide the implementation of this mixed form. To create semantic completeness of a screenplay verbal and non-verbal components become equally important. In a screenplay the non-verbal component becomes an equal component of the text. Consequently, this dualistic nature determines the need for special approaches on the way of their study.

The term «screenplay», may be determined as a work of dramatic screenwriting, intended for further implementation on the screen; a verbal prototype of a film; a plot scheme according to which a play develops with the detailed description of all mimic peculiarities, characteristics of the performing characters; a literary work, which serves a basis for the creation of a film and determines its ideological and artistic content, images, deployment of events, genre; screenplay; the plot scheme, the list of actors with the indication of the order and time of their appearance, a detailed plan of any event, and implementation of any action [2, p. 11].

The linguistic side of a screenplay is served by various signs and symbols, which in most cases act in a mixed form with the dominance of a particular function of each of them. The verbal linguistic signs of a

screenplay include the speech of the characters, the voice distinctions, songs, sound non-linguistic signs – natural and technical noises, music; visual linguistic signs include captions (initial, final and text-internal), written inscriptions as part of the interior. Visual signs include images, movements, landscape, interior, props, and special effects. We should also mention that verbal and music elements are integrated in the perception of the film by the audience, consequently music and speech require the same brain resources to decode the meaning.

To describe the complexity of a screenplay some linguists use the terms «creolized text», or «poly-code text» which mean a text that combines both verbal and non-verbal components a complex text formation in which verbal and iconic elements form one visual, structural, semantic and functional whole, aimed to produce complex pragmatic impact on the recipient [3, p. 17].

A screenplay presents a self-sufficient literary work, a fixed verbal image, a verbal prototype of the screen image. If related to the belletristic style, it demands imaginative and film-shot thinking by means of specific cinema language. If the publicistic and scientific styles prevail, we understand that the screenplay is aimed for documentary and journalistic overviews. The screenplays should be united as a separate group of audio-medial texts, which are fixed in writing, but delivered to the recipient via non-verbal environment in the oral verbal form, and perceived by hearing and viewing; while different extralinguistic means contribute to the realization of this hybrid literary formation in various degrees.

We should mention that there might exist several screenplays to one film, which are based on a literary text, especially if it is popular with the reader and aimed at different target audience. There also observed such script forms of the as initial, second, third, preliminary, final etc. The amount of varieties of a screenplay is derived from the purpose is a literary work for the cinema. It takes into account genre peculiarities, different technical requirements, computer workouts and artistic possibilities, dramatic details and richness of

the plot events, ways and means of expression (behavior of the characters, costumes, and furnishing).

Linguists differentiate several types of screenplay: 1) script-application, which is a concise description of the plot, no more than 5 pages in length; 2) libretto, which is a literary screenplay, describing the film plot in detail; 3) draft screenplay, which accentuates splitting into scenes and technical remarks; 4) screenplay proper – the final version, according to which the film is shot; 5) caption screenplay, which divides the film into separate parts; 6) published screenplay, that may be represented in the form of a separate edition, or act as a script of the film [4, p. 220]. To the published screenplay, we might relate a literary scenario, containing the characteristics of characters, pictures from the filming, captions from the film, interviews with the cast and crew, description of historical facts and the like.

The peculiarity of the screenplay text comes from its focusing on the transfer to another semiotic system. This focus allows us to characterize it as a text with predominantly denotative character, in which information about the events and composition prevails [5, p. 224].

For the film director the script is a complete work of art. It possesses all the features of a literary text, including imagery and the expressive means peculiar to fiction. The incomparable importance of dialogue becomes the main component of a theatrical embodiment on the screen. Consequently, the screenplay should have a complete amount of visual images, and visual images should have their literary form, thus, the visual images in a screenplay become literary images.

Among the problems associated with the screenplay, we may mention the interaction of cinema and literature, the most interesting and vividly embodied in film adaptation of a literary work. It is significant that the development of cinema and literature at the beginning of the century developed simultaneously. The young cinema, getting on its feet, was primarily based on the literature, finding there its themes and ideas. Moreover,

cinema has used the theater experience when creating the screenplays for well-known literary works. Thus, the cinematic variants of plays, stories and even novels are known from its very birth. There appeared such terms as cinematic illustration and cinematic interpretation in relation to the screenplay.

The task of the cinematic illustration is to provide a "mirroring reflection" of a literary work on the screen, not converting it into another form. To link the general plot and separate episodes and explicate unclear explanations titles are used, for which it is best to take text extracts from the literary work. Cinematic interpretation presupposes transference of a literary work into a new form, structuring the elements of a literary work (plot, individual motifs, and images), presenting new combinations of text elements. As the result of cinematic interpretation, there may appear a completely new work of art. So, the problem of artistic specificity of a screenplay is one of the most interesting problems of investigation.

Traditionally, there are four main elements in a screenplay: 1) descriptive part (author's remarks or scene prose, that aim to describe time and place and characterize image actions); 2) character dialogues (conversation between film characters); 3) off screen (commentaries) voice; 4) initial and final captions. Screenplays usually presuppose activities of different people: the author of the text, film producer and director, actors, who can also take part in the process of interpretation, modification, and rewriting of the screenplay. The improvement of a screenplay may touch upon different areas, including the removal of some unimportant verbal prompts or intertextual references, allusions, the desire to sound brief and laconic, or indirect (when there are certain implicit moments and hidden meanings, subtext). The verbal form of some allusions in the screenplay can be expressed visually.

Features that brings success to a belletristic text, usually include rich literary language, a deep inner reflections of the author and the characters, richness of their feelings, complexity of character relationships,

psychological descriptions and depicting of nature, dynamic, well-developed plot, different symbols and allegories. However, to create a screenplay and its further embodiment in a feature film, the writer can use only two things: the character speech and the plot of literary work.

V. A. Kukhareno identifies twelve basic categories of a belletristic text, which can be applied to the screenplay: possibility to be subdivided, connectivity, prospects and retrospection, anthropocentricity, local and temporal proximity, informativity, consistency, integrity, modality, pragmatic orientation [6, p. 70-79]. The chronology of

events in a screenplay can go forward, in accordance with the course of real events, and go back (prospects and retrospection); in addition, there may be flash forward elements and memories of past, or flashbacks. Consequently, linguistic investigation of a screenplay should be multisided and deep, keeping in mind that the dialogue occupies the central place in a screenplay. The screenplay dialogue stands in the circle of interests of socio-linguistics, psycholinguistics, pragmalinguistics, including the achievements of linguo-culturology and communicative linguistic studies.

1. Ivarsson J. Subtitling / Jan Ivarsson, Mary Carroll. – Stockholm : Transedit HB, 1998. – 185 p.
2. Bashwiner D. Interaction of Speech and Music in the Film Soundtrack / D. Bashwiner // Music and the Moving Image (Conference). Abstracts. – May 18–20. New York, 2007. – Pp.10-11.
3. Конкульовський В. До визначення одиниці перекладу кінокомедій / В. Конкульовський // Наукові записки. Серія: Філологічні науки (мовознавство). – Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка. – Вип. 104. – Ч. – 2012. – С. 263-266.
4. Herman V. Dramatic Discourse: Dialogue as Interaction in Plays [Text] / V. Herman. – London: Routledge, 1995. – 335 p.
5. Kozloff, S. Overhearing Film Dialogue / S. Kozloff. – Berkeley & Los Angeles: University of California Press, 2000. – 332 p.
6. Кухаренко В.А. Інтерпретація тексту [Текст] : підручник для студ. старших курсів філологічних спец. / В. А. Кухаренко. - Вінниця : Нова книга, 2004. – 272 с.

КУЛЬТУРОЦЕНТРИЧНА КОНЦЕПЦІЯ ВИКЛАДАННЯ ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ В НОВІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ

Тетяна Шевчук

д.філол.н., професор

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

Сьогодні вища освіта та середня загальноосвітня школа стоять перед численними викликами. Ці виклики пов'язані з питаннями модернізації освітнього процесу через процеси глобалізації та інформатизації суспільства. Сьогодні інтернет давно не обмежується домашнім комп'ютером і може бути доступним будь-де завдяки смартфонам, матеріально відносно доступними, зручними в користуванні з миттєвим отриманням графічної, аудіо і відео інформації. Світ змінюється з шаленою швидкістю і ставить нові вимоги до

процесу навчання учнів і студентів. Гаджети тепер конкурують з вчителем, роль якого щонайперше полягає в тому, що не підвладно техніці – вмінні навчити критично мислити.

Нові інформаційні технології поки що не витіснили паперову продукцію, однак вже зараз становлять їй серйозну конкуренцію. Розвиток інформаційних систем і легкість доступу до різного роду інформації створили багатокomпонентне інформаційне поле, у форматі якого існує і розвивається як покоління нульових, так і люди старшого віку, що прагнуть іти в